

Mit sidste år på Friskolen

9.kl.

**Ting at glæde sig til, ting
at savne, mål og knugen i
maven, venner og bånd...**

Af: Anna Damm

Det er mærkeligt at tænke på at jeg er kommet her på Ryslinge Friskole hver dag i seks år, og nu går mit syvende og sidste år i møde. De velkendte bygninger, pladser, udendørsområderne, lærerne og vennerne, alle mine trygge rammer er der ikke længere og jeg skal nu klare mig selv, og ikke se det mere. Jeg skal ikke længere se nogle af mine bedste venner. Jeg skal ikke længere komme træt i skole fordi jeg igen, har udskudt at lave mine lektier og lavet det aftenen inden, det må jeg gøre bedre i år. Lave mine lektier til tiden og ikke udskyde det hele tiden, og når de så en gang er lavet til tiden, så aflevere dem. Jeg skal ikke længere smide de mindre børn ud af vores klasselokale, hvor de løber rundt og larmer, heldigvis. Der er en masse gode ting ved, at jeg skal stoppe i år, men de opvejer slet ikke alle de vidunderlige ting der er ved at være her på skolen. Jeg har glædet mig hele

min skolegang til at være 9. klasser, være den ældste, men nu hvor jeg er i 9. klasse og er den ældste, så er det gået alt for hurtigt, nu drømmer jeg mig tilbage til dengang hvor jeg stadigvæk havde lang tid tilbage af min skolegang på Ryslinge Friskole. For om man vil det eller ej, lige meget hvor træls man synes skole kan være, så er det svært at finde en bedre skole end min. Og jeg er så glad for at jeg får lov til at være her, lov til at være en del af et utroligt fællesskab på skolen og ikke mindst det fællesskab man opbygger i hver klasse og på kryds og tværs. Det er et fællesskab man ikke lægger sådan vitterligt meget mærke til i dagligdagen. Selvfølgelig nyder man hinandens selskab og har det rigtig hyggeligt, men når man når hen mod enden mærker man båndet, hvor tæt alle de løse tråde der har været gennem årene, er blevet knyttet rigtigt sammen. Det er et bånd som man ikke kan bryde med lethed.

Vi rejser alle sammen til Marokko i november, det bliver den vildeste oplevelse. Vi skal på en masse små hyggelige markeder og købe al verdens ting. Vi skal ligge ved stranden og dase og nyde varmen, og

hinandens selskab. Vi skal spise så meget, at vi ikke kan mere til sidst. Vi skal lave ingenting og alting. Nyde det hele, suge alt til os, mærke og føle på alt. Når vi så engang kommer hjem igen skal vi i gang med halvårsprojekt. Det er en skræk for rigtig mange, men jeg glæder mig rigtig meget til at komme i gang med det. Bare at kunne fordybe sig i et emne. At lukke sig selv helt inde, væk fra hele omverdenen og kun tænke på sig selv og sit emne. Jeg tror det bliver virkelig svært at skrive, til dels fordi jeg er dårlig til at komme i gang, men også at holde fokuset på et emne og at holde sig i gang hele tiden. Jeg er selv ret dårlig til at opsøge vejledning. Det kunne være endnu et mål, blive bedre til at opsøge hjælpen selv, i stedet for, at jeg bare sidder og venter på, at den kommer til mig. Men jeg tror virkelig at det vil ændre sig i år, jeg glæder mig virkelig til at komme i gang med det. Så er der også lige fremlæggelsen der skal ordnes. Når alt det er overstået så er det hen mod slutningen, og det er alt for snart. Hvor mange kan sige at de har haft de bedste år af sine liv på en skole, alle. Lige meget om man indrømmer det eller ej, lige meget hvor meget man kan svine sin skole til. Så er det derfra man har al sin viden og alle sine venner, og det vil ingen være foruden. Når rygsækken så er ordentligt fyldt op, tager man videre af sted, nogle på efterskole og andre på folkeskoler. Alle vil komme til at savne sin

gamle skole, alle vil ønske sig tilbage. Derfor glæder jeg mig vanvittigt meget til, at jeg om nogle år kan komme tilbage til min skole, og nyde det hele igen. Bare se bygningerne og lærerne, det hele. Men først vil jeg afslutte 9. klasse med ordentlige manerer. Og derefter tage de nye stier uden mit sikkerhedsnet, der har hængt under mig de sidste 10 år.

